

Arrest

nr. 340 032 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 29 november 2016 wordt de verzoekende partij de status van staatloze toegekend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne.

1.3. Op 27 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 augustus 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad bevestigt voormelde beslissing bij arrest nr. 203 594 van 7 mei 2018.

1.5. Op 30 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt voormeld beroep bij arrest nr. 216 458 van 7 februari 2019.

1.6. Op 4 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Op 20 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.9. Op 18 oktober 2018 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.8. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 220 702 van 3 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep.

1.10. Op 3 juni 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.11. Op 5 december 2019 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 3 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Op 7 september 2020 wordt dit bevel herbevestigd.

1.13. Op 26 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse autoriteiten. Op 7 januari 2021 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan België. Op 11 januari 2021 verklaart België zich verantwoordelijk voor het verzoek om internationale bescherming. Op 26 juni 2021 wordt de verzoekende partij overgedragen aan België.

1.14. Op 30 juni 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.15. Op 2 augustus 2021 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.14.

1.16. Op 24 november 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.17. Op 19 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 18 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.19. Op 7 mei 2024 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.20. Op 29 juli 2024 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.19.

1.21. Op 12 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.22. Op 30 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.23. Op 30 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 30/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer: Naam : R. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : 27.02.1992

geboorteplaats : Amman

nationaliteit : Statenloos

In voorkomend geval, alias:

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: Statenloos

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: onbepaald

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: Paslestina

M.I.M.R (...) °(...)1992, nationaliteit: onbepaald

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30/06/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de 4 bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op respectievelijk 11/06/2018, 24/03/2021, 18/04/2024 en 17/09/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief dossier werd betrokkene de voorbije jaren daarnaast nog herhaaldelijk en voor verschillende andere feiten betrapt op inbreuken op de openbare orde:

2024: PZ Regio Turnhout: sluikwerk / zwartwerk

2023: PZ Kempen: drugs: in- en uitvoer; PZ Antwerpen: drugs verkopen

2021: PZ Arro leper: diefstal

2020: PZ Polder (2x): diefstal; PZ Arro leper: diefstal; PZ Regio Turnhout: diefstal

2019: PZ Brussel Hoofdstad Elsene: diefstal; PZ Brussel West: diefstal

2018: DAC – SPC: weerspanningheid

2017: PZ Regio Turnhout: diefstal

Bovendien heeft betrokkene geruime tijd zijn ware identiteit verborgen gehouden voor de Belgische autoriteiten, daar betrokkene pas bij zijn derde verzoek (van in totaal 5, cf infra) tot internationale bescherming (dd. 03/06/2019) zijn paspoort van Jordanië toonde.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en soms gewelddadige karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, net als de vastgestelde recidiviteit, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan de PZ Regio Turnhout op 30/06/2025 dat hij geen minderjarige kinderen en familie in het Rijk heeft, en dat hij niet lijdt aan een medische aandoening. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

1.24. De verzoekende partij tekent hoger beroep aan bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, Afdeling Turnhout tegen de maatregel tot vrijheidsberoving vervat in de beslissing vermeld in punt 1.22.

1.25. Op 23 september 2025 verklaart de Raadkamer het verzoek vermeld in punt 1.24. ontvankelijk en gegrond en beveelt de onmiddellijke vrijlating van de verzoekende partij.

1.26. Bij arrest nr. 340 031 van 23 januari 2026 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.22.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoeker kwam naar België in 2015 en diende een aanvraag in tot internationale bescherming dewelke evenwel negatief werd beoordeeld.

Bij vonnis dd. 8.03.2017 werd verzoeker erkend als staatsloze en terecht.

Het latere bezit van een zogenaamd paspoort van Jordanië wordt geheel foutief beoordeeld nu dit document geen nationaliteit aan verzoeker verleent. Verzoeker heeft geen nationaliteit en is zodoende terecht erkend staatsloze.

Gelet op zijn erkenning als staatsloze en de inhoud van zijn aanvraag tot internationale bescherming, blijkt zijn risico in geval van verwijdering van het grondgebied.

Een terugzending -hetgeen dan naar Jordanië zou moeten zijn?- heeft onmenselijke behandelingen tot gevolg.

Verzoeker zal bovendien gelet op het gebrek aan nationaliteit geen enkele rechten openen.

Verzoeker zal een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatsloze.

Verzoeker meent dat een verwijdering van het grondgebied in elke mogelijk hypothese evenwel een schending uitmaakt van art. 3 EVRM en in strijd is met zijn positie van erkenning als staatsloze.

Aangaande de openbare orde, de weerhouden veroordeling betreft een gevangenisstraf met uitstel en is zodoende niet zodanig ernstig dat de openbare orde opweegt tegen het risico van verzoeker. De overige aangehaalde feiten zijn immers puur administratief zonder effectieve veroordeling.

Een inreisverbod kan niet verantwoord worden op grond van deze feiten en wegen niet op tegen het risico voor verzoeker dat enige terugkeer niet mogelijk zou zijn.”

3.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen motieven in de bestreden beslissing betreffende de openbare orde, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De verzoekende partij betoogt dat de weerhouden veroordeling een gevangenisstraf betreft met uitstel en zodoende niet zodanig ernstig is dat de openbare orde opweegt tegen het risico voor haar, dat de overige aangehaalde feiten immers puur administratief zijn zonder een effectieve veroordeling, dat een inreisverbod niet kan verantwoord worden op grond van deze feiten en deze niet opwegen tegen het risico dat voor haar enige terugkeer niet mogelijk zou zijn.

3.4. *In casu* leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij de voorbije jaren herhaaldelijk en voor verschillende feiten betrapt werd op inbreuken op de openbare orde en dit in 2017 op diefstal, in 2018 op weerspannigheid, in 2019 tweemaal op diefstal, in 2020 viermaal op diefstal, in 2021 op diefstal, in 2023 op het in- en uitvoeren van drugs alsook op het verkopen van drugs en in 2024 op sluikwerk/zwartwerk. Ook wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geruime tijd haar ware identiteit verborgen hield voor de Belgische autoriteiten daar zij pas bij haar derde verzoek om internationale bescherming op 3 juni 2019 haar paspoort van Jordanië toonde. De verwerende partij oordeelt dat gezien het winstgevend, bedrieglijk en soms gewelddadig karakter van de feiten en de maatschappelijke impact ervan evenals de vastgestelde recidiviteit, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De openbare orde-overwegingen vormen *in casu* een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.5. Waar de verzoekende partij gewag maakt van een veroordeling en een gevangenisstraf met uitstel, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing geenszins verwezen wordt naar een veroordeling en een gevangenisstraf met uitstel, zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin niet dienstig is.

Door louter te betogen dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten puur administratief zijn zonder een effectieve veroordeling toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij deze feiten niet mocht meenemen in haar beoordeling of de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, noch dat omwille van het feit dat de feiten (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. De gemachtigde kan immers in het raam van zijn eigen bevoegdheden rekening houden met de inlichtingen waarover hij beschikt en zo tot het besluit komen dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de duur van het inreisverbod niet kan verantwoord worden op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten, noch dat de bedreiging die zij vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet voldoende ernstig is om de overwegingen van openbare orde te laten doorwegen op het 'risico' dat de bestreden beslissing meebrengt voor haar, met name dat een terugkeer (naar België) voor haar niet mogelijk zou zijn.

3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.8. De verzoekende partij betoogt dat zij in 2015 naar België kwam en een aanvraag om internationale bescherming indiende, die evenwel negatief werd beantwoord, dat zij bij vonnis van 8 maart 2017 (lees 29 november 2016) erkend werd als staatloze, en terecht, dat het latere bezit van een zogenaamd paspoort van Jordanië geheel foutief wordt beoordeeld nu dit document geen nationaliteit aan haar verleent, dat zij geen nationaliteit heeft en zodoende terecht is erkend als staatloze, dat gelet op haar erkenning als staatloze en de inhoud van haar aanvraag tot internationale bescherming het risico blijkt in geval van verwijdering van het grondgebied, dat een terugzending, naar hetgeen dan Jordanië zou moeten zijn, onmenselijke behandelingen tot gevolg heeft, dat er voor haar aldaar, gelet op het gebrek aan nationaliteit, geen rechten zullen worden geopend. De verzoekende partij wijst erop dat zij een nieuwe aanvraag om internationale bescherming zal indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatloze. Zij meent evenwel dat een verwijdering van het grondgebied in elke mogelijke hypothese een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en in strijd is met haar positie van erkenning als staatloze.

3.9. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat de verzoekende partij het statuut van staatloze werd toegekend. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij haar ware 'identiteit' (niet: nationaliteit) verborgen gehouden heeft daar zij haar paspoort van Jordanië pas bij haar derde verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd. Nergens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet langer als staatloos kan worden beschouwd door het bezit van het paspoort van Jordanië, noch dat voormeld document haar de Jordaanse nationaliteit verleent.

Waar zij poneert dat er voor haar in Jordanië gelet op het gebrek aan nationaliteit, geen rechten zullen worden geopend, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins aannemelijk maakt. Bovendien heeft de Raad hieromtrent reeds geoordeeld in zijn nr. arrest 203 594 van 7 mei 2018 *"Behalve zijn ongeloofwaardig bevonden verklaring dat hij geen documenten zou hebben gehad, haalde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aan dat hij als Palestijn in Jordanië geen rechten heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 16 en p. 19). De Raad benadrukt in dit verband dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwichtige problemen. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging."* De verzoekende partij voert ook in onderhavig verzoekschrift aldus geen zwaarwichtige problemen aan.

De Raad wijst er voorts op dat het betoog van de verzoekende partij voor het overige volledig is gericht tegen de verwijderingsmaatregel. Zij stelt immers dat gelet op haar erkenning als staatloze en de inhoud van haar aanvraag tot internationale bescherming het risico blijkt in geval van verwijdering van het grondgebied, dat een terugzending, naar hetgeen dan Jordanië zou moeten zijn, onmenselijke behandelingen tot gevolg heeft, dat evenwel een verwijdering van het grondgebied in elke mogelijke hypothese een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en in strijd is met haar positie van erkenning als staatloze. De *in casu* bestreden beslissing betreft niet de verwijderingsmaatregel en het betoog van de verzoekende partij is in die zin dan ook niet dienstig. Het bestreden inreisverbod gaat wel gepaard met de verwijderingsmaatregel van 30 juni 2025. Voormeld betoog vormt eigenlijk het hernemen van het betoog in het beroep gericht tegen voormelde verwijderingsmaatregel. De Raad verwijst dan ook naar zijn uiteenzetting hieromtrent in het arrest nr. 340 031 van 23 januari 2023.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om internationale bescherming zal indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatloze, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing noch aan de voormelde vaststellingen. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat het bestreden inreisverbod het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet in weg staat.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

3.10. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER